

Spřízněná

Pavel Callta

Chtěl jsem být astronautem.
Být jen občas a žít svoje dlouhý sny.

Houf dětí mít,
co bude jen bůh přece ví,
ptám se dál,
sám si něco v životní knize,
mít abych cítil se vždy šťastný,
a žít v souladu s ostatními.

Troufám si říct,
často vidím pouze jedné karty líc,
jak se člověk zamyslí a povznese víš,
není nutná žádná skrýýýš.

Bůh ví co se bude dít,
byť nejsem básník píšu vždy bude líc,
poslouchej svůj ton,
ten zašeptá ti,
jakou cestooooou,
ooooou
žádnej splín ani stín ani klín v srdci,
jen mír možná jsem naivní,
nikdo neovlivní moje přesvědčení.

Troufám si říct,
lidé vidí pouze jedné karty líc,
jak se člověk zamyslí a povznese víš,
není nutná žádná skrýýýš.

Bůh ví co se bude dít,
byť nejsem básník píšu vždy bude líc,
poslouchej svůj ton,
ten zašeptá ti,
jakou cestooooou.

Dívám se do nebe hvězd.
V duchu si říkám kolik vede k ní cest.
Tak trochu doufám,
že jednou potkám tu spřízněnou,
ooooou
ooooou
duši, duši,
ta spřízněná má vzájem s druhu půlkou chráněná,
na každého z nás jisto jistě čeká,
kdo nikdy nezkusí nezíská.

Bůh ví co se bude dít,
byť nejsem básník píšu vždy bude líc,
poslouchej svůj ton,
ten zašeptá ti,
jakou cestooooou.

Dívám se do nebe hvězd.
V duchu si říkám kolik vede k ní cest.

Tak trochu doufám,

že jednou potkám tu spřízněnou,
oooou
oooou
duši, duši, duši, duši.